

esetleg meg fogja érezni a csendből, mely szavai nyomán támad, hogy valamit elrontott, hogy hibázott. Ha pedig válaszolok, és visszautasítom, amit mondott, abból viszontválasz lesz: majd magam is kedvet kapok a ríposztra, s ez már maga a veszekedés. Jobb tehát az elnémulás.

Ha visszagondolok életem nagyobbik felére, szerzetességem 71 évére, nem emlékszem, hogy valaha is veszekedtem volna. Persze ez rendtársaimat és a Bokor tagjait is dicséri, hiszen a veszekedéshez kettő kell. Most mondok egy mondatot, melyet ezekben az évtizedekben – tudomásom szerint – soha ki nem mondtam. Ezt: kikérem magamnak. Az elmúlt évben vettem fel egyik rendtársamnak egy teológiai problémát, melynek nem volt személyi éle, csak elvi. Ez volt: Ha Te volnál a Jóisten, Te tudnál örülni annak, hogy Árpádházi Boldog Margit öngyötrései következtében 26 éves korára tüdővészben elpusztította magát? Ez volt a válasz. Te mindenkinél okosabb akarsz lenni, ezért hagyott ott – és itt mondott egy nevet, melynek viselője elhagyta a Bokrot. Vége lett a beszélgetésnek, mert elnémultam. Fiatalabb volt, tanítványom volt. Méltóságom alatti lett volna – bármit is mondanom. Nem vagyok biztos benne, hogy értékelte hallgatásomat. Lehet, hogy azt gondolta, hogy igaza volt. Mindegy, a békességet, legalább is bennem, megőrizte, hogy elhallgattam.

Akkor sem válaszoltam semmit, amikor nekem mondták, hogy kikérem magamnak, pedig ez közösségben hangzott el. Válasz volt ez egy mondatomra, mely így hangzott. Ha így tennék, ez azt jelentené, hogy visszabutulnék hatvanöt év előtti, Jézust még nem értő szintemre, amikor még hajlandó voltam kimenni tábori lelkésznek a Donhoz... Magára vette, amit a magam elbutulásáról mondtam. Lehet, hogy igaza volt. Azt hiszem, hogy nemcsak a verekedés, hanem a veszekedés is jézuselőtti és jézusalatti szint. Elkerülendő. S van fegyverünk hozzá. S ez a fegyver: az elnémulás, Annak egyik formája az, hogy nem állunk ellen a gonosznak, hanem ha megütik jobb orcánkat, oda tartjuk a másikat is.

Lehet-e odacsípés nélkül beszélni? – ez volt mai szövegem címkérdése. Sajnos, nem ez a válaszom. Valaki, akit nagyon szeretek, s aki engem nagyon szeret, mondta egy alkalommal, hogy azért vagyunk ilyen kevesem itt, Adyiligeten, mert ostromozom azokat, akik hallgatnak. Mivel? Ostorral? Nem. Hanem azokkal a szövegekkel, melyeket Jézus nevében el kell mondanom. Melyeket, ha nem mondanék, akkor értelmetlennek látnám, hogy kijöjjenek ide. Melyek ezek?

Hát az egy dénár, az osztózás meg a vagyonközösség, amiket Jézus tanított, amit Jézus a Tizenkettővel gyakorolt. Az ilyesfélék. Mindaz, ami a húsunkba vág, aminek következtében azt érezhetjük, hogy még nem tettünk meg mindent, amit tanított nekünk. Ha ezeket nem mondanám el, akkor azt érezném, hogy valamit elhallgatok abból, amit Jézustól tanultam, megértettem.

Ebből meg az következik, hogy nem lehet mindenben megegyeznünk mindenkivel. Jézus nem egyezett meg a főpapokkal, az írástudókkal, a vénekkel. Ezért került a Golgotára. A békességre kell törekednünk, hogy Isten gyerekei lehessünk. De nem minden áron.

Hát – tudomásom szerint – ezek az én odacsípéseim, s ezekből aligha fogok kinőni. Azért nem, mert nem is akarok. Ámen.

KOVÁCS LÁSZLÓ

KARD VAGY KERESZT?

Köszöntelek Benneteket a Virágok vasárnapján: Az Úr legyen veletek!

Az ország, de tágabb világunk is választási lázban ég. Sorsdöntő lépésekre figyelmeztetnek a világ urai. A gyermekeink, unokáink jövőjéről szavalnak a szónokok.

Valóban a jövőnkéről kell döntenünk! A választás tétje: A kard vagy a kereszt? Egy eszökről van szó, csupán attól függ, hogyan vesszük a kezünkbe ezt az eszközt. Megragadjuk kardként és szúrunk vele, vagy hagyjuk kifeszíteni a karjainkat a keresztgerendára.

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, hogy mi melyiket választjuk: A kardot vagy a keresztet?!... Bánjuk meg bűneinket!... Szeressen minket a mindent adó Isten, bocsássa meg bűneinket és vezessen minket - ha kell - jobb belátásra.

Ének: Kyrie...

Imádkozzunk! Istenünk, a gondolkodó ember előtt tiszta nyilvánvalóság, hogy életadásra és nem az élet elvételére teremtettél minket. Ha válaszút előtt állunk, mégsem az életodaadást, hanem inkább más életék elvételét választjuk. Segíts abban, hogy ne csináljunk a

keresztből kardot, hanem vállaljuk - ha kell - a kard helyett a keresztet, aki élsz és szeretsz.

Evangélium Jn 12,12-19.

Kard vagy kereszt?! Miről is beszélek? Micsoda alternatíva e?! Normális ember nem választhatja az akasztófát! Micsoda perverzitás!

Itt van ez a virágvasárnapi bevonulás. Ezt Jézus szervezte. A szamarat is, a menetet is. Akik le akarták állítani őt, azoknak kijelenti, hogy ha a tömeg elhallgat, a kövek fognak beszélni. Miről fognak beszélni?

1) Izrael királya

Jézus tudta, hogy ez a húsvét lesz az utolsó az életében. A tanítványainak még azt mondogatja, hogy nem, nem megy fel Jeruzsálembe. Aztán mégis nekiindul.

Az egész országból kisebb nagyobb csoportokban érkeznek a zarándokok, a 12 éves kortól minden férfiember számára kötelező zarándoklatra.

Az első hírnökök már jelzik a főpapoknak, hogy a Názáreti is úton van. Sőt, a város fölött zokog, és a különféle csoportok csatlakoznak hozzá.

Jelentik azt is, hogy teljesen egyértelmű a szándéka. Ki ne tudná, hogyan vonult be Dávid, királyként a Szent városba?! Szamárháton, a szamár egy éves csikóján, melyen még ember nem ült.

Jézus ne tudta volna, hogy mit csinál? Akarata ellenére ültetik fel a csikóra?! Ha nem tudná, a tömeg szószólói már harsogják: „Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön!” Ki jön? „Izrael királya!” „Dávid fia!”

Eljött hát az a pillanat, amelyet Zakariás próféta megjövendölt. Itt a Messiáskirály, népével bevonul a Fővárosba, hogy elfoglalja trónját Sion hegyén, és bemutassa az áldozatot a Templom áldozati oltárán.

Kereszt?! Ki beszél itt bitófáról? Aki megérkezett a Szent Városba halhatatlan, hisz halottakat támaszt. Ő az élet és halál ura!

Pillanatokon belül elmondja majd beszédét az elnyomott néphez, és kivonja a szabadság kardját hüvelyéből, és megindítja Izrael felszabadító hadjáratát. A nép már szedi ki a rejtekből a lezsírozott kardokat, töröket! Krisztusi királyság

A jeruzsálemi bevonulás nem lehet kitaláció. Ha nem, akkor micsoda?

Jézus nyilvános működése kezdetén a pusztában megélt három kísértést. Az egyik az volt, hogy az ördög felvitte őt egy magas hegyre és megmutatta neki a világ valamennyi országát és azok gazdagságát. Mindezt az ördög felajánlja Jézusnak, ha leborulva imádja őt.

Jézus nyilvános működésének végére ért, ez számára nyilvánvaló volt. Most azt a kísértést, amit akkor megtagadott, most revideálja, megváltoztatja?! Belátja, hogy nincs más mód a világ fölötti uralom megszerzésére csak a kard? Hisz ezt várja tőle az elnyomott nép, ezt várják a nép vezetői is.

Ha csak pillanatnyi megingás is volt ez Jézus részéről, ki csodálkozhat azon, ha a kereszténység történetében szinte megingathatatlanul érvényesül a Kard eszméje, a Golgota keresztjének árnyékában is. Mert a Kereszt csak egy vallásos megoldás a csúfos vereség enyhítésére. Ha már a Messiás meghalt a kereszten, ez csak látszólagos kudarc, mert végül is

- Pál szerint - ezzel váltotta meg a világot!

Ami pedig utána történt, az ám az igazi siker! A keresztény királyság maga az „Isten királysága”, az Isten országa, a világhódító kereszténység világraszóló nagy sikere. Tudható, hogy a „trón és az oltár” szövetsége nélkül a Keresztre feszítettnek már emléke sem élne, legfeljebb a történelem lapjain lábjegyzetben, kis szektavezéreként.

2) Keresztény Európa

Az ország és országok lázban égnek. Sorsdöntő lépésekre figyelmeztetnek a szónokok. Élet vagy halál? Ez itt a kérdés! Gyermekeink, unokáink jövője, a kereszténység és a keresztény Európa jövője a tét.

„Talpra magyar, hí a haza, itt az idő, most vagy soha!” A hazát meg kell védeni, a kereszténységet meg kell védeni! KARDDAL akár!!! De mindenképpen a kereszténységnek elkötelezett politikusok fegyvereivel, akik a keresztet markolják és használják kardként.

Kicsi Bokor! Nevetséges kis szekta vagy azzal a hiteddel, hogy te inkább a Keresztet, a halálig menő szeretetet választod életed megoldásaként, és nem a Kardot, az idegengyűlöletet, az ellenség legyőzését és a felette aratott diadalt. Ne zavarjon, ha ők sokan vannak, és eufórikus lázban égnek a hazáért és a „kereszténységért”. De jó lesz vigyázni! A láz ragadós, és halálos is lehet.

— Egy aprócska tényt azért ide biggyesztenék a végére. Jézus a Templom főterén nem húzta ki a véres

kardot, a Getszemáni kertben pedig a letartóztató pribékeket kaszabolni akaró Péterre ráparancsolt: „Tedd hüvelyébe kardodat, mert aki kardot ránt elő, az kard által vész el!” (Mt. 26,52). A Főtéren aztán arról beszélt Jézus, hogy a búzamagnak a földbe kell kerülnie, el kell halnia, hogy sok termést hozzon. Ő maga pedig nem Kaifásra és nem is Pilátusra adta le a voksát, inkább vállalta a halált: A KERESZTET!

Kovács László prédikációja elhangzott a Bokorportán 2018. március 25-én.

BENE ÉVA

AZ ELSŐ TALÁLKOZÁSOK

1961 tavaszát írjuk. Pécelen dr. Halász Endre a plébános. Én 10 éves vagyok. Hagyományos katolikus család első szülötte. Minden vasárnap a 9 órás gyerekmisére járunk húgommal. Annak érdekében, hogy a szentmisén rendesen viselkedjünk, édesanyám húga is arra a szentmisére jár, és a kórusról figyel bennünket.

Ekkor a szentmisén megjelenik egy középkorú, szemüveges, borzasztóan lassan és vontatottan beszélő pap, Gyurka bácsi.

A gyerekek nagy többségének problémát jelentett Gyurka bácsi személye. Nekem is.

Szüleim a reggeli 7 órás misén vesznek részt. Édesanyám azért, hogy a vasárnapi ebédidőben elkészüljön. Azonban, hogy viselkedésünk megfelelő legyen édesanyám húga felügyel ránk. Ez képezte a felügyeletet, és a figyelem próbája pedig az volt, hogy hazaérkezéskor el kellett mondani, hogy miről szólt a szentbeszéd.

Bandi bácsi beszédeit sem mindig sikerült zökkenőmentesen visszaadni, na de Gyurka bácsi beszédei minden erőnket meghaladta. Már az úton hazafelé kezdtük rendezni gondolatainkat, sokszor nagyon csekély eredménnyel. Hazaérkezéskor, az átöltözés után jött a kérdés, mi volt a mai prédikáció. Meséljete! S ilyenkor jött a szenvedés, a találgatás vagy a mély hallgatás.

Szüleink ekkor segítő kérdéseket tettek fel, hogy mi volt az olvasmány, szentlecke vagy az evangélium. Hátha erről valami csak az eszünkbe jut. A feszültség nőtt, egymásra vártunk a húgommal, szóval ez a hazaérkezés

utáni fél óra mély nyomot hagyott az életemben. Kizárólag a pénteki hústilalomról szóló beszéde nem jelentett problémát. Még a mai napon is fel tudom idézni a túrós palacsintára vágyakozó és a húst nem szerető fiúról szóló történetet.

A következő találkozás 1972 körül történt, nagycsütörtökön, Pécelen. Ezekben az években kezdtem arcról megismerni a Bokor prominens tagjait. Hatalmas erővel hatott az egész templomi közösségre Bandi bácsi azon bejelentése, hogy lesznek olyan emberek, akik a nagycsütörtöki szertartások után jönnek, és reggel 5 vagy 6 óráig imádkoznak, elmélkednek és virrasztanak. Bandi bácsi a felnőtteket és a fiatalokat is buzdította, hogy minél többen vegyünk részt ezen az alkalmon.

Az év többi napjain Bandi bácsi csoportokat szervezett, s mindenhol gyerek, ifjúsági és felnőtt találkozásokon tanította a KIO-t, amiről persze nem tudtuk, hogy ez a KIO.

A 70-es évek második felében - nyáron - Bandi bácsi szervezett egy ifjúsági lelkigyakorlatot Tárnai Imre bácsihoz. A háziasszony Bisztrai Évike volt. Ez volt életem első lelkigyakorlata. Így kezdődött.

Ezek az élmények, mind jelentősen meghatározták gondolkodásomat. Férjem megtérése Bandi bácsi, majd később Gyurka bácsi, a közösségem, barátaim, és az általuk hirdetett tanítás nélkül nem valósult volna meg.

